

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č.j. KUZL-31524/2016, sp. zn. KUSP-31524/2016/DOP/Od,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 29. 2. 2016, č.j. MMZL 018562/2016, sp. zn. MMZL 168673/2014-56, jímž Magistrát města Zlína podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče za jednání spáchaná jím ve dnech 29. 6. 2012, 22. 3. 2013, 17. 4. 2013, 18. 4. 2013, 18. 4. 2014 a 30. 10. 2014. Všechna jednání byla projednána v blokových řízeních pravomocně ukončených uložením pokut. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů správní orgány vycházely též z kopií jednotlivých pokutových bloků.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že žalovaný nereflektoval na uplatněné odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, případně některé důkazy jednostranně upřednostnil v neprospěch žalobce. Žalovaný též zcela ignoroval rozhodovací praxi jiných správních orgánů ve shodných věcech. Tím narušil žalobcovu právní jistotu.

[3] Konkrétně pak žalobce v první řadě namítl, že žalovaný nerespektoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Obdobný postup plyne i z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, coby správního orgánu prvního stupně. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe měla existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.

[4] Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Blokované řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobce odkázal jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež

dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrný údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[5] Žalobce dále poukázal na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. V situaci porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostačujícím popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a ne jako spolujezdec. V případě nezastavení na signál stůj není postačující popis přestupku jako „*jízda na červenou aj.*“, neboť zákonem stanovenou povinností řidiče je řídit se při provozu na pozemních komunikacích světelnými signály či pokyny policisty dle § 4 písm. c), popř. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce se skutečně přestupku dopustil tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli že „jel na červenou“. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[6] Pokud jde o jednotlivé pokutové bloky ze dne 29. 6. 2012, 22. 3. 2013, 17. 4. 2013, 18. 4. 2013, 18. 4. 2014 a 30. 10. 2014, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, žalobce shodně brojil proti chybnému označení právní kvalifikace jako „*125c/1f4*“, „*125c/1k*“, „*125c/1f5*“, „*§18/4 z.č. 361/2000 Sb.*“, „*§6/1a z.č. 361/2000 sb*“ či „*§70/2 z.č. 361/2000 Sb.*“, poukázal na vyvstávající pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokových řízeních vydal, neboť není patrné, zda k přestupkovým jednáním mělo dojít na místech veřejně přístupných, soukromých či na pozemních komunikacích, namítl též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků, přičemž nepostačí pouhé uvedení obce či její části, není uvedena ani kilometráž komunikace. Jednotlivé popisy skutků pak jsou ve formátu „*RJ*“, „*Neužil BP*“, „*rychlost*“, „*R*“ nebo „*červená*“.

[7] Předmětné pokutové bloky tedy nebyly pro záznam bodů způsobilé, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací.

[8] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 8. 2016 žalovaný uvedl, že rozhodnutí správních orgánů vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobcovy přestupky byly pravomocně ukončeny. Body do registru řidičů byly zaznamenány správně dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Magistrát si vyžádal příslušné pokutové bloky k ověření, zda pro provedení záznamu bodů existují způsobilé podklady. Po prostudování všech pokutových bloků i žalovaný shledal, že popisy jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně, byť heslovitými či zkratkovitými formulacemi, a z hlediska ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a záznamu bodů jsou dostatečným podkladem. Rozhodnutí jiného správního orgánu v jiné věci je pro dané správní řízení irelevantní a nelze jej bez dalšího aplikovat na jiný případ. Otázka nezpůsobilosti pokutového bloku kvůli údajné nedokonalosti jeho vyplnění by neměla být předmětem řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů. Pochybnosti žalobce ohledně místa spáchání přestupků, tedy zda k nim došlo na pozemní komunikaci či mimo ni, již je námitkou typu „tonoucí se stébla chytá“. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[11] Soud považuje za nezbytné, aby v první řadě nastínil závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[13] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém

případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[14] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. „*Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.*“ Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.*“

[15] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.

[16] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[17] Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.

[18] Není zejména pravdou, že by magistrát vycházel pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení magistrátu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 5. 11. 2014 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky byly velmi stručné, žalobce pouze uvedl, že brojí proti veškerým záznamům, především pak proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů, a současně odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1004/2000, podle něhož jsou požadavky na formální obsah rozhodnutí vydaného v blokovém řízení naplněny pouze tehdy, pokud jsou v něm uvedeny všechny zákonem stanovené a na bloku předtištěné údaje. Magistrát postupoval tak, že si k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie vyžádal stejnopisy příslušných pokutových bloků. Podané námitky pak ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům postoupil příslušným orgánům jako podněty k jejich přezkoumání. Posléze obdržel negativní závěry příslušných orgánů o přezkumu jednotlivých pokutových

bloků. Podáním ze dne 10. 11. 2015 žalobce doplnil námitky o doložení typových rozhodnutí jiných správních orgánů ohledně námitek proti záznamu bodů. Shromážděné podklady magistrát vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Velmi podrobné odůvodnění rozhodnutí magistrátu je vůči obsahu námitek více než přiměřené.

[19] Ani v rámci odvolání žalobce svojí argumentací nemířil proti konkrétním nedostatkům toho kterého pokutového bloku. Jeho tvrzení jsou v zásadě vedena obecným způsobem. Uvádí, jaké náležitosti by rozhodnutí vydané v blokovém řízení mělo mít, a na konkrétních příkladech pak poukazuje zejména na vady týkající se popisu přestupkového jednání, ovšem bez přímé vazby na některý z podkladových bloků vydaných k jím spáchaným jednáním. Takto uplatněným odvolacím námitkám odpovídá taktéž (stejně jako v případě magistrátu) velmi detailní odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že bloky obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti včetně řádně vyplněných popisů jednání. Žalovaný se zabýval všemi odvolacími důvody.

[20] Za této situace nelze žalovanému (stejně jako magistrátu) vytýkat, že se „*necítil být nijak vázán*“ rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek doloženými v průběhu správního řízení žalobcem, neboť o způsobilosti jednotlivých podkladových rozhodnutí si učinil úsudek sám. Ostatně přes typovou podobnost některých spáchaných přestupků jako v případě žalobce lze shledat řadu skutkových odlišností, které znemožňují použití závěrů těchto jiných správních orgánů ohledně způsobilosti jednotlivých podkladových rozhodnutí na podporu žalobcovy argumentace v nyní souzené věci.

[21] Z výše uvedeného je současně zřejmé, že se oba správní orgány zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž měly postupovat v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušit tak zásadu legitimního očekávání.

[22] Soud dále ověřil, že všechna oznámení policie o uložení pokuty odpovídají předloženým pokutovým blokům. Tato rozhodnutí vydaná v blokových řízeních pak obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich přesně identifikována, spáchaná přestupková jednání jsou popsána stručným, avšak zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na související ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem.

[23] I v žalobě žalobce v první řadě na jím uváděných a dokladovaných příkladech spíše znázorňoval, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. Zároveň ovšem připojil i konkrétní výtky vztažené k jednotlivým blokům, jež byly podkladem rozhodnutí správních orgánů.

[24] Jak uvedeno již výše, ze správního spisu vyplynulo, že magistrát si po vznesení námitek žalobce vyžádal kopie příslušných pokutových bloků. Dle pokutového bloku č. **P 0494053**, série LP/2006, týkajícího se žalobcova jednání dne 29. 6. 2012, byla pokuta ve výši 1 000 Kč

uložena za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ V kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ je uvedeno: „ZL 0226, Škoda bílá, 15:16 ul. Velikovská – Štípa – Nová cesta, překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci 50/69/66“. Dle pokutového bloku č. **C 0110223**, série FC/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 17. 4. 2013, byla pokuta ve výši 1 000 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „17. 4. 2013 v 16.37 hod., Bohuslavice u Zlína sil. II/497 na Zlín, RJ 50/69/66 km, porušil § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., RZ ... Škoda“. Dle pokutového bloku č. **E 0562630**, série GE/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 18. 4. 2013, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „Napajedla Lány 16.45 hod., překroč. rychlosti 50/67 km“. Dle pokutového bloku č. **F 0641965**, série GF/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 18. 4. 2014, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „Dne 18. 4. 2014 v 11.21 hod., 18/4 361/2000, překročení rychlosti v obci Holešov, Palackého 50,63,60, Škoda ...“.

[25] Ve všech těchto případech byl žalobce postižen za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Skutky žalobce jsou popsány dostatečně konkrétně (včetně zaužívané zkratky „RJ“ označující „rychlost jízdy“), a to v zásadě totožným způsobem, který jako souladný se zákonem shledal i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Popisy skutků obsahují všechny okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupku – vždy je uveden údaj značící možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, a údaj ukazující rychlost naměřenou žalobci, ve většině případů pak též údaj značící rychlost naměřenou žalobci při zohlednění odchylky měřícího zařízení.

[26] Dle pokutového bloku č. **C 0338332**, série FC/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 22. 3. 2013, byla pokuta ve výši 1 000 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „V 10:35 hod. 22.03.2013, ve Zlíně ul. Nábřeží sm. Otrokovice, řidič nebyl za jízdy připoután bezpe. pásem, nevlastní lék. potvrzení, § 6/1a) z.č. 361/2000 Sb.“. Registrační značka vozidla („...“) byla specifikována u čísla bloku.

[27] Z tohoto bloku je zřejmé, že správní orgán použil zcela dostačující, přesnou a zákonu plně odpovídající formulaci skutku včetně odkazu na zákonné ustanovení. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután žalobce porušil za jízdy a jako řidič. Ostatně skutečnost, že se žalobce daného jednání dopustil jako řidič by byla patrná již ze samotného odkazu na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení ukládá povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem pouze řidiči motorového vozidla. Možno též dodat, že žalobce ani v žalobě netvrdil, že by byl držitelem příslušného lékařského potvrzení.

[28] Dle pokutového bloku č. **D 0292167**, série FD/2013, týkajícího se žalobcova jednání dne 30. 10. 2014, byla pokuta ve výši 500 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1f5 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „30. 10. 2014 v 18¹⁰ hod. v Otrokovicích, silnice I/55, směr Otrokovice § 4c zák.

č. 361/2000 Sb., *nerespektoval signál červené barvy na semaforu, RZ ..., Škoda Fabia červená*“.

[29] V tomto případě je zjevné, že správní orgán neoznačil jednání žalobce jako „*jízdu na červenou*“, ale v souladu se zněním zákona jako porušení povinnosti řídit se světelnými signály dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

[30] Celkově je nutno zopakovat, že takové popisy skutků jsou v blokovém řízení zcela postačující. Jsou sice stručné, ale výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat.

[31] Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobce též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. Ve všech případech je přitom tato specifikace konkrétnější (např. odkazem na ulici), než žalobcem uváděná „*obec či část obce*“. Kilometráž komunikace coby označení místa spáchání přestupku není třeba vymezit, je-li toto místo dostatečně přesně určeno jinak, což se v daných případech stalo. Všechny bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Žalobcovo lpění na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu. Z žádného bloku též nevyvstává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal, či o veřejné přístupnosti míst, na nichž došlo ke spáchání přestupků, i v těchto ohledech jsou úvahy žalobce zcela formalistní a ryze spekulativní.

[32] Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Soud tedy shledal žalobcovy námitky neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, jejich náhradu ostatně žalovaný ani nepožadoval.

[35] K věci ještě nutno dodat, že soud sice zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro případné přednostní projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu soud rozhodl o věci samé přednostně.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. září 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu